

Đurdík Ágoston:

Életünk folyója

Életünk egy folyó, sok tájat bejáró:
Síkságon, alföldön, völgyeken átvágó.
Valakinek hosszabb, másoknak rövidebb,
Mind ugyanannyit ér, nincsen értékesebb.
Lehet valakinek ritka tehetsége,
Viszont drágább nem lesz, másénál élete.
Életünk folyója egy forrásból indul,
Később kis csermellyé, majd patakká tágul.
Mossuk a partokat és mindent mi emlék,
Elsodrunk magunkkal könnyű falevélként.
Egyszer letesszük és elengedjük őket,
Majd felveszünk újabb levélemlékeket.
Viszont, mely közülük fontos a számunkra,
Megtartjuk örökre, nem dobjuk a partra.
Idők elteltével szűk medrünk kitágul,
Patakot elhagyva, folyócskává válunk.
Ennek mérete is egyre szélesedik,
Belőle nagy folyó, folyam keletkezik.
Utazásunk közben barátokra lelünk,
Ők mellénk szegődnek, és mi őmelléjük.
Ekkor a két folyó párhuzamban halad,
Szoros barátságkor könnyen összeakad.
Ilyenkor barátunkkal vállt vállnak vetve,
Együttes erővel harcolunk előre.
Megesik, hogy közös folyásunk szétválik,
És az élet közénk, nagy szigetet állít.
További medrünket felelősen vájjuk,
Hogy kerüljük lelki s testi zuhatagunk.
Vigyázzunk, ne legyünk énünkkel eltelve,
Mert árvizet zúdítunk környezetünkre.
Mindenki jogosan ránk fog haragudni,
Próbáljuk magunkat kissé visszafogni.
Egyszer elérjük életünk torkolatát,
Hol folyónk befejezi pályafutását.
Szintünk egyre csökken, és deltává válunk,
Lassan megérkezve, hullámsírba szállunk.